

[Lenger]

at opholde sig her i landet, indtil deres sag er behandlet.

At ministeren besværer sig, er så, hvad det er, men det er langt værre, at den debat, som er skabt delvis på foranledning af ministeren, ikke kan undgå at påvirke befolkningens holdning til de flygtninge, som fortsat kommer, og især til de flygtninge, som efter ministerens opfattelse ikke burde komme, men som forhåbentlig, takket være et flertal her i salen, fortsat kommer og fortsat skal have mulighed for at opholde sig her i landet, i det mindste mens deres sag behandles.

Jeg vil især fremhæve den del af ministerens redegørelse, for ærlig talt, hvor havde ministeren ellers tænkt sig at disse mennesker skulle opholde sig? Hvis man sendte dem tilbage til deres hjemland midlertidigt, mon de så kom tilbage, hvis deres sag fik et positivt udfald? Eller hvor havde ministeren forestillet sig at de skulle opholde sig, medens sagen blev behandlet? Det ligger jo i sagens natur, at de ikke har mange andre muligheder for at sikre sig blot en smule retsbeskyttelse; de er jo flygtninge.

Vi mener i VS, at vi hellere vil give én for meget et midlertidigt ophold, som bagefter viser sig at have været uberettiget, fremfor at sende én for meget tilbage med de ulykkelige konsekvenser, som ligger i det.

Ministerens vil også have ret til at afvise flygtninge, når deres anmodning er, som han siger, åbenbart grundløs. Men netop dette er det jo ganske umuligt at tage stilling til i det øjeblik, hvor anmodningen fremsættes, og det ville i øvrigt stride mod det princip, som blev stadfæstet ved udlændingeloven, at politiets indflydelse på disse afgørelser skal begrænses.

Ministerens synes heller ikke om, at flygtninge, der i denne forbindelse med god ret kan kaldes de anklagede, har mulighed for mundtligt at fremlægge deres sag, når den skal til bedømmelse. Det skaber, som han siger, betydelige vanskeligheder.

Ja, det vil vi godt give ministeren ret i, men sådan er det med ethvert retsprincip, at det kan være besværligt. Hurtige afgørelser, standretter og indskrænkninger i den anklagedes mulighed for at forsvare sig giver unægtelig altid større effektivitet, det vil vi gerne indrømme, men prisen for den manglende effektivitet betaler vi med stor glæde for til gengæld at kunne sikre en omhyggelig

sagsbehandling og en retssikkerhed for den svage part, og den svage part er og bliver flygtningen. Det kan være et spørgsmål om liv eller død for den person, og så kan man ikke bare sylte flygtningens skæbne ind i overvejelser om effektivitet og hensyn til ministerens pengekasse.

Vi har ingen mulighed for at reagere mod selv en stærk tilstrømning, siger ministeren – som om der stod 5 millioner flygtninge og bankede på vores dør. Der er altså kun kommet omkring 2.000 siden nytår, og der kommer, skønner ministeren selv, 3.000 i alt i 1984. Det er størrelsesordenen, og det er baggrunden for, at ministeren nu opregner disse dystre perspektiver i sin redegørelse. Vi mener, at han skyder spurve med kanoner. Der er ikke nogen som helst grund til at overveje ændringer på den baggrund, i hvert fald ikke for VS' vedkommende.

Vi har bemærket, at man diskuterer i pressen, om man nu skal sætte grænser det ene eller det andet sted. Det er en diskussion, som vi ikke vil gå ind i, for vi vil ikke sætte noget tal på de grænser. Vi vil kun sige om det, at for os er et af de væsentligste kriterier for at sætte tal på det, hvornår antallet af udlændinge kan være med til at fremkalde racistiske holdninger, samtidig med at vi selvfølgelig af al magt vil være med til at begrænse og bekæmpe de racistiske holdninger, som trives – ikke mindst takket være hr. Dohrmann – men som også – måske imod ministerens egen vilje – kan blive resultatet af den debat, ministeren har lagt op til.

Så gør ministeren opmærksom på, at flygtningene ofte får en familiesammenføring på et tidspunkt, og at antallet af såkaldt fremmede også på den måde øges. Det er vi helt opmærksomme på, men det får os til at sige, at med det kendskab, vi har til administrationen af en række helt konkrete sager efter den nye udlændingelov – og det gælder ikke bare flygtninge – er det ikke ren og skær blødsødenhed, der ligger bag de trufne afgørelser. Der er faktisk mange gange tale om en meget hård bedømmelse vedrørende familiesammenføringerne.

Af de 1.900 flygtninge, som er kommet til Danmark i 1984, er halvdelen fra Iran, og det er vigtigt at være opmærksom på det. Det er egentlig påfaldende, at der ikke er kommet flere fra Iran, og det er også påfaldende, at vi i 1984 kun har fået 1.900 flygt-